

РЕШЕНИЕ

№ 477

гр. Р., 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Р., ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Йордан Дамаскинов

Членове: Галина Магардичиян
Васил Петков

при участието на секретаря Димана С.а
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Въззивно гражданско
дело *0234500500636 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

Община гр. С.п. обжалва Решение *093 от 12.07.2023г, постановено по
гр.д.№ 6378/22 по описа на РРС, с което съдът е отхвърлил като
неоснователен предявеният от общината установителен иск за собственост
върху недвижим имот-поземлен имот № **** в с.Б., община С.п., ** с площ
803кв.м., за който е отреден УПИ VIII-***, заедно с построения в него навес,
с административен адрес-с.Б., община С.п., ул.“Х.Б.“ * и са осъдени да
заплатят разноски по делото. Считат решението за неправилно,
незаконосъобразно и немотивирано, постановено при допуснати нарушения
на съдопроизводствените правилна, неправилно приложение на материалния
закон и необоснованост. Излагат подробни оплаквания в тази насока и искат
решението да се отмени и да се постанови друго, с което предявеният иск да
се уважи изцяло, както и да им бъдат присъдени разноските за двете съдебни
инстанции.

Въззиваемата Х. П. Г. в писмен отговор счита подадената въззивна
жалба за неоснователна, а постановеното от първоинстанционния съд
решение за правилно. Претендират разноските по делото.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на
страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено
следното:

Община-гр.С.п. е предявила срещу Х. П. Г. установителен иск за

собственост върху недвижим имот № ****, за който е отреден УПИ VIII-***, заедно с построения в него навес, с административен адрес-с.Б., община С.п., ул.Х.Б. 1. Правото си на собственост Община-гр.С.п. обосновава с Акт № 4045 за частна общинска собственост от 11.11.2022г, издаден с правно основание чл.56, ал.1, т.2 от Закона за общинската собственост във връзка с § 42 от ПЗР към ЗИД на Закона за общинската собственост, Заповед № 5-95-00-672 от 15.11.2021 на Областен Управител на Област-Р. за отписване от актовете книги на имотите-държавна собственост и скица *06 от 10.11.2022г. Държавата от своя страна се е легитимира като собственик на имота въз основа на Акт № 4269 от 30.05.1956г за държавна собственост като основаниято за одържавяване на имота от Т.Й.К. е акт за изземване на определено имущество *710 от 10.03.1953г. Акта за държавна собственост като официален документ има декларативно действие за собствеността на държавата, но не се ползва с конститутивен ефект. Съгласно чл.5 ЗДС актът за държавна собственост, съставен по надлежния ред и форма, има качеството на официален свидетелстващ документ, който само констатира собствеността на държавата, без да я поражда. Такова правопораждащо действие има обаче акта за изземване в поръка на държавата, описан в акта за държавна собственост. АДС се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само за отразените в него факти, а за собствеността на държавата следва да му се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за държавна собственост, до доказване на противното, като държавата не носи тежестта да доказва основаниято, на което е съставен актът за държавна собственост. В тежест на ответната страна е да докаже, че основаниято, на което е придобита собствеността от държавата, не е осъществено или е отпаднало. По делото не са представени доказателства в тази насока. Недоказани са твърденията, че имота впоследствие отново е върнат в патрумониума на наследодателя на ответницата Т.К., както и твърденията, че този недвижим имот е бил предмет на съдебна делба между Й.Й., Т.К. и Н.С.. Представените писмени доказателства в тази насока касаят съседен, а не процесния недвижим имот, а и самите твърдения на ответницата в отговора на исковата молба касаят друг, а не процесния недвижим имот.

От друга страна ответницата твърди, че е придобила имота, който от 1956 до 2021г е държавна собственост, а след това частна общинска собственост, по давност, като се е снабдила с констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот по давност *1, т. V, рег *4722, д. № 577 от 05.12.2022г. Твърди, че до 1999г праводателите на ответницата са владели имота, а след това тя е осъществявала непрекъснато владение до настоящият момент.

В чл.86 от ЗС /Обн. - изв., бр. 92 от 1951 г. / е въведена забрана да се придобие по давност вещ, която е социалистическа собственост, а според редакцията на тази разпоредба от ДВ, бр. 31 от 1990 г. не може да се придобие по давност вещ, която е държавна или общинска собственост. През 1996г държавната и общинска собственост е разделена на публична и частна

като според нормата на чл.86 ЗС в редакцията от ДВ бр. 33 от 1996 г. не може да се придобива по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост. По отношение на частната държавна или общинска собственост с § 1 на Закон за допълнение на Закона за собствеността (Обн. - ДВ, бр. 46 от 2006 г., в сила от 1.06.2006 г.) спира за срок 7 месеца, считано от 31 май 2006 г., давността за придобиване на

държавни и общински имоти. С множество изменения на тази разпоредба, срокът, в който спира давността е удължаван до 31.12.2022г. С Решение * от 24.02.2022 г. на КС по к. д. *6/2021 г на Конституционния съд на РБ – Дв бр. 18 от 04.03.2022г, тази норма е обявена за противоконституционна. С оглед така изложеното историческо развитие на правната уредба, касаеща придобиването по давност на държавна, респ. общинска собственост, следва извода, че в периода до 01.06.1996г държавна собственост не може да бъде придобита по давност. В периода от 01.06.1996 до 30.05.2006 и след 08.03.2022г е било възможно частна държавна, респ. общинска собственост да се придобие по давност. В тежест на ответницата обаче, тъй като съставеният в нейна полза констативен нотариален акт от 05.1.2022г също не създава права, е да установи, че в нейна полза е текла такава придобивна давност. Настоящият състав намира, че от събраните в първата инстанция гласни доказателства, не може да се направи безпротиворечивия извод, че ответницата е владяла имота, находящ се в с.Б.,ул.“Х.Б.“ *. Според показанията на св.Б.Й., която живее в същото село на ул.“Х.Б.“ *, който е съседен на процесния, и на св.Ф.А., имота, находящ се на ул.“Х.Б.“ * е пустеещ от години, като от 2016г съвсем е занемарен. Част от него/пространство до портичката ос около 20-30 метра дължина и 12-15 крачки ширина/ в период от няколко години / от 2009г до 2012г/ е обработван от св.А., като тя отглеждала зеленчуци в него, но останалата част от имота била необработваема. След това св.А. дала ключа за частта от имота, които обработвала на Т., за да обработва и тя същото пространство, което и правила в период от 2-3 години. Достъп до имота предоставяла жена на име А., която е съпруга на Т. С., който е брат на ответницата. Пак същата жена през 2016 „продала“ устно същата част от имота на турски гражданин/ според св.А. А.-това е нейния съпруг/. Тези свидетелки никога не са виждали ответницата Х. Г. в процесния имот в периода до 2022г. Едва след това същата започнала да го почиства. Според св.А. А. тя и съпруга ѝ са закупили имота от А., съпруга на Т.. Тогава тя била питала ответницата Х. да купи и нейната част от имота, но тя отказала. По това време ответницата живеела в Италия. Въпреки, че св.А. заявява, че ответницата след смъртта на брат ѝ Т. С./ починал на 10.07.2008г/ „опитвала някак да стопанисва имота“, същата заявява единствено, че през 2014-2015г Х. сложила катинар, за да не може никой да влиза в имота. Св. Н. Л., който е племенник на ответницата, също заявява, че по поръчение на леля си косил имота, но не сочи период, в който е вършил това и също заявява, че имотът е бил „тревясал“. Заявява, че в периода от 2009г до 2016г е ходил само един или два пъти в имота. Същият също знае, че

ответницата от години живее в чужбина, но не сочи период. Според св. В.П. ответницата е живяла в имота докато е била млада, а след това там останал да живее брат ѝ Т.. При така събраните противоречиви доказателства по делото, съдът намира, че ответницата не е установила при условията на пълно и главно доказване, че преди да се снабди с констативен нотариален акт за собственост на 05.12.2022г е владяла имота непрекъснато и необезпокоявано в период повече от десет години. Дори и посочените от нея свидетели, не установяват тези факти. Обратното установено от техните показания е, че ответницата от години живее в чужбина. В част от имота съпругата на брат ѝ е предоставяла възможност на първите две свидетелки да обработват малко пространство, което в последствие устно „продала“ на съпруга на св.А.. Останалата част от имота според всички свидетели, дори и тези, посочени от ответницата, била обрасла с бурени и едва през 2022г ответницата започнала да се грижи за тази част от имота.

При така събраните в първата инстанция доказателства-гласни и писмени, настоящият състав намира, че не е оборено правото на собственост на Община-гр.С.п. по отношение на процесния недвижим имот, респ. ответницата не е установила при условията на пълно и главно доказване, че тя е придобила собствеността върху имота по давност. Установителният иск за собственост на Община-гр.С.п. е основателен и следва да се уважи. Първоинстанционният съд е стигнал до обратния извод и е отхвърлил предявеният от общината установителен иск за собственост, поради което е неправилно и следва да се отмени.

С оглед изхода на спора, решението на първоинстанционния съд в частта за разносните също е неправилно. Обратното ответницата дължи, съгласно правилата на чл.78 ГПК, направените от Община-гр.С.п. разноси в първата инстанция в размер на 1060лв

В тежест на въззиваемата са направените от жалбоподателя разноси във въззивната инстанция в размер на 525лв

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение *093 от 12.07.2023г, постановено по гр.д.№ 6378/ 2022г по описа на РРС и вместо него ПОСТАНОВЯВА :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Х. П. Г., ЕГН ***** от гр.Р., правото на собственост на Община-гр.С.п., БУЛСТАТ 000530657, представлявана от кмета на общината, върху недвижим имот-поземлен имот № **** в с.Б., община С.п., ** с площ 803кв.м., за който е отреден УПИ VIII-***, заедно с построения в него навес, с административен адрес-с.Б., община С.п., ул.“Х.Б.“ *.

ОСЪЖДА Х. П. Г., ЕГН ***** от гр.Р., ул.“Я.в.“ *, *, *, ** да плати на Община-гр.С.п., БУЛСТАТ 000530657, представлявана от кмета на общината сумата от 1060лв, представляваща разноски в първата инстанция и сумата от 525лв, представляваща направени във въззивната инстанция разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____